

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A.Ł.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w W.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 września 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z takim ukształtowaniem przesłanek dopuszczalności skargi kasacyjnej, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia tychże przesłanek, które, w sposób nie budzący wątpliwości, mają charakter publicznoprawny i tylko one mogą stanowić podstawę

oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania; na tych bowiem jedynie przesłankach Sąd Najwyższy, na etapie tzw. przedsądu, może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną nie działa jako sąd trzeciej instancji, stąd też poza jego kognicją pozostają te procesowe i materialnoprawne wady rozstrzygnięcia, które zwykle decydują o powodzeniu zwykłego środka zaskarżenia, nie jest bowiem jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Powód wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. potrzebę wykładni przepisów prawa wskazując, że takiej wykładni wymaga art. 8³ ust. 9 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1222).

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że skarga kasacyjna nie zawiera odrębnego uzasadnienia podstaw kasacyjnych i przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo takiego obowiązku wynikającego z art. 398⁴ § 1 pkt 2 i z § 2 tego artykułu. Wolą ustawodawcy uzasadnienie podstaw skargi (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinny być w skardze przedstawione oddzielnie, stanowią bowiem odrębne i niezależne elementy skargi, a to z uwagi na odmienną funkcję jaką pełnią w sposobie zaskarżania prawomocnych orzeczeń, choć nie można wykluczyć, że podniesione w nich argumenty będą się częściowo powtarzać (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Nie jest zatem rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w uzasadnieniu skargi kasacyjnej argumentów powołanych dla wykazania istnienia wskazanych przez skarżącego przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania i powołanych dla uzasadnienia podstaw skargi.

Niezależnie od powyższego wymaga przypomnienia, że zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, potrzeba wykładni

przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości ma miejsce wówczas, gdy co do konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, zwłaszcza judykatury Sądu Najwyższego albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna. W związku z tym skarżący powinien wykazać w wyczerpującym wywodzie prawnym rzeczywiste wątpliwości jakie dany przepis w toku stosowania przez sądy wywołuje, a jeżeli podlega on różnej wykładni, rzeczą skarżącego jest wykazanie tego, chociażby przez powołanie konkretnych orzeczeń.

Wątpliwości zaprezentowane w skardze kasacyjnej ograniczają się do wątpliwości własnych skarżącego, co do zasady prezentuje on bowiem, odmienne od zajętego przez Sąd Apelacyjny, stanowisko, że powołany przepis stanowiąc o „większości ogólnej liczby członków uczestniczących w walnym zgromadzeniu” ma na uwadze - lub też, że tak powinien być wykładany - tych wszystkich, którzy zgłosili się na zgromadzenie a nie tych, którzy aktywnie, czyli przez akt głosowania, w tym zgromadzeniu uczestniczyli.

Jeżeli nawet powołany przepis mógłby budzić sugerowane przez skarżącego wątpliwości, to nie ma podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej z tej przyczyny do merytorycznego rozpoznania, ponieważ sam skarżący na stronie trzeciej skargi kasacyjnej (akapit drugi od góry) wskazuje, że jego zdaniem, członkami uczestniczącymi w walnym zgromadzeniu są wszyscy członkowie obecni na tym zgromadzeniu, którzy wzięli udział w głosowaniu. Wzięcie udziału w głosowaniu oznacza oddanie głosu, akt głosowania. Biorąc pod uwagę, że z ustaleń sądów wynikało, iż w toku walnego zgromadzenia akt głosowania członków dotyczący kwestionowanej przez powoda uchwały ograniczył się do oddania tylko głosów „za” i głosów „przeciw”, wszelkie rozważania co do ilości i znaczenia ewentualnych głosów wstrzymujących się, co do których brak udokumentowania, że takie oddano, są dla rozstrzygnięcia sprawy bez znaczenia.

W tej sytuacji należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 8 ust. 1 pkt 1 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 i § 20

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).

aj